

Piše: Zoran Buhač, pedagog

Kada se sjetimo zeke u kontekstu predškolskog odgoja, vrtića i djetinjstva, odmah se sjetimo tužne dječje pjesme o potoku zametenom snijegom koju je tako empatično otpjevala Zdenka Vučković. Klasič je to, soundtrack ranog djetinjstva mnogih generacija s ovih prostora (a nadamo se da će tako i ostati), ali nije jedina stvar gdje nam se zeko spominje. Osim vragolastih šumskih viceva u kojem je zeko glavni (anti) junak, sada nam se pridružio i teatar Gavran s predstavom „Zeko Eko traži mamu“.

Ova je predstava topla prispodoba o važnosti održavanja kvalitetnih odnosa sa svima s kojima živiš u svojoj okolini, ali najviše obiteljskih i onih bi to htjeli biti. Naime, maleni zeko se izgubio od svoje mame prije godinu dana i od tada luta šumom tražeći svoju najdražu mamu. Na tom putu stječe mnoge druge životinje koje mu požele biti roditelji, ali na kraju ipak uz pomoć živahnog lugara pronađe svoju mamu. Eto, dali smo Vam *spoiler*, ali ionako ste morali znati da će tako završiti.

Teatar Gavran nam je u vrtić donio izdašan dašak pravog kazališta u naš vrtić, jer smo imali živu glumu, živo lutkarstvo, živo pjevanje i živo muziciranje što je, kada se radi predstavama za djecu postala sve veća rijetkost. Djeca su prepoznala namjeru, trud, vještinu i glumački dar te reagirala na svim pravim mjestima u predstavi. Osjećaj i interakciju djece ne možete uvjetovati, osim ako Vam rad nije iskren i kvalitetan, a mi smo ovdje svjedočili profesionalizmu i posvećenosti pri radu s djecom.

Veselimo se slijedećem susretu s teatrom Gavran!

